

Σίφν. κ.ά.—Λεξ. Περίδ. β) Τὸ μέρος ὅπου ἐξέρχεται τις Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν. : Δὲν ἔχουν ἄλλο σπῖτι νὰ πααίνουσι, δὲ βγάμμα δὼν εἶν' ἐπὰ (Ἀπύρανθ.) 5) Ἀνατολὴ Καλαβρ. (Μπόβ.) Κέρκ. Κρήτ. Κύθν. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Αἶγ.) Σίφν. Χίος κ.ά. : Πρὶν τὸ ἐβγαλμα τοῦ ἡλίου Αἶγ. 'Σ τὸ ἐβγαμμα τοῦ ἡλίου Χίος. 'Σ τὰ βγαλίματα τοῦ νήλιου Ἀπύρανθ. β) Τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος Θράκ. (Αἰν.) 6) Ἐξάρθρωσις, στρέβλωσις Θράκ. (Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) Χίος κ.ά.—Λεξ. Περίδ. Βλαστ. : Ἐχω βγάμμα Ἀράχ. Τῇ δερί' τ' ἐβγαλμαν (τοῦ χεριοῦ τὸ βγάλσιμο) Χαλδ. 7) Ἐκφυμα, ἐξάνθημα, δοθιὴν Καππ. (Σινασσ.) Χίος. Συνών. ἀγαθὸ 1, ἀποστήμα 1, βγάλσιμο 7, βγαλτικὸ (ιδ. βγαλτικὸς 3), βγαλτὸ (ιδ. βγαλτὸς 7), βγαντὸ (ιδ. βγαντὸς), βγατὸ (ιδ. βγατὸς 2), καλόγερος, πόνεμα, σπυρί. 8) Πληθ. βγάμματα, ἀπορρίμματα ὑλῶν χρησιμοποιηθεισῶν εἰς τὴν βυρσοδεψίαν Σῦρ. (Ἐρμούπ.) 9) Πληθ. ἐβγάμματα, καρποὶ ἐλαττωματικοὶ οἱ ὅποιοι μὴ δυνάμενοι νὰ μεταφερθοῦν εἰς ἄλλας χώρας ἀποχωρίζονται τῶν λοιπῶν καὶ δαπανῶνται ἐπιτοπίως ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἄν. 10) Πληθ. βγάμματα, τὰ πρὸς πώλησιν αἰγοπρόβατα τὰ ὅποια συνήθως δὲν εἶναι τὰ ἀκμαῖα καὶ εὖρωστα, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ καχεκτικά Κρήτ.

Πβ. βγάλσιμο.

βγαλμοδόντης ὁ, Πελοπν. (Μάν). βγαλμοδότης Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βγαλμὸς καὶ δόντι.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου λείπουν τινὲς ὀδόντες. Συνών. βγαλτοδόντης, κουτσοδόντης, φαφούτης. Πβ. βγαλοδόντης.

βγαλμὸς ὁ, Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) βγαλμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βγαρμὸς Κύθν. Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω. Διὰ τὸ βγαλιμὸς ιδ. βγάμμα.

1) Ἐξοδος ἐνθ' ἄν. : Ὡ, ποῦ νὰ βγαίνη ἡ ψυχὴ του τσαι βγαρμὸ νὰ μὴν ἔχη! (ἀρά) Κύθν. || Ἄσμ.

Ἐδῶ ποῦ ῥθες, Γιαννάκι μου, ποτὲ βγαλμὸς δὲν ἔχεις

Ἡπ. 2) Ἐξόρυξις Πελοπν. (Κορινθ.): Βγαλμὸς 'ς τὰ μάτια μου! (ὄρκος). 3) Ἀνατολὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): 'Σ τὰ βγαλίματα τοῦ νήλιου.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βγαρμοὶ καὶ τοπων. Χίος.

Πβ. βγάλσιμο.

***βγαλοδόντης** ὁ, θηλ. ἐβγαλοδοντοῦ Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω καὶ τοῦ οὐσ. δόντι.

Γυνὴ στερουμένη ὀδόντων. Πβ. βγαλμοδόντης, βγαλτοδόντης.

βγαλσιὰ ἡ, πολλαχ. βγαρσιὰ πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω καὶ τῆς καταταλ. -σιὰ.

1) Ἐξαγωγή, ἐκρίζωσις πολλαχ. : Παροιμ.

Γιὰ τοῦ σκίνου τῇ ριζιὰ | δὲ φτάνει μιὰ βγαρσιὰ

(ὁ πολλοὺς ἔχων προστάτας ἢ πολλὰ διαθέτων μέσα δὲν ἐκβάλλεται εὐκόλως ἀπὸ τῆς θέσεώς του) Λεξ. Δημητρ.

2) Ἐξοδος πολλαχ. : Γνωμ. Ὁ Χάρως ἔχει μπασιά, μὰ δὲν ἔχει βγαλσιὰ Ἰθάκ. β) Τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται τις πολλαχ. : Ἡ βγαλσιὰ τῆς ρεματιᾶς. 3) Μέρος ὅθεν ἀναβρῦει ὕδωρ Λεξ. Δημητρ. : Στέρεινε ἡ βγαλσιὰ τοῦ βράχου.

Πβ. βγάλσιμο.

βγαλσίδι τό, πολλαχ. καὶ Καππ. βγαλσίδ' πολλαχ. βορ. ιδιωμ. βγαλσίδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βγαλσιὰ καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

1) Ἐξοδος πολλαχ. καὶ Καππ. : Γνωμ. Ὁ Χάρως μπασιδία ἔχει, ἀμὴ βγαλσίδι δὲν ἔχει Ἡπ. Ὅπου μένει 'ς σοῦ Χάρου τὸ μπαχτιδὲ ἄλλο βγαλσίδι δὲν ἔχει Καππ. β) Τὸ μέρος δι' οὗ ἐξέρχεται τις πολλαχ. 2) Ἐξάνθημα μολυσματικῆς νόσου, εὐλογίας, ὀστρακιάς κττ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Χαλκιδ.

Πβ. βγάλσιμο.

βγάλσιμο τό, ἐγβάλοισιν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἐγβάλοισιν Πόντ. (Ὁφ.) ἐγβάλοισιν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βγάλοισιν Πόντ. (Τραπ.) βγάλοισιν κοιν. βγάλδισιν Καππ. (Ἀραβάν.) βγάλοισιν βορ. ιδιωμ. βγάλδ'μον πολλαχ. βορ. ιδιωμ. βγάλτο'μον Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) κ.ά. βγάρσιμο Ζάκ. Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. βκάρσιμον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω καὶ τῆς καταλ. -σιμο.

1) Ἐκβολή, ἐξαγωγή κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Τὸ βγάλσιμο τοῦ δοντιοῦ - τῆς πέτρας κττ.

β) Ἀντλησις κοιν. : Μὲ κούρασε τὸ βγάλσιμο τοῦ νεροῦ.

γ) Ἀπόσπασις κοιν. : Μὲ δυσκόλεψε τὸ βγάλσιμο τοῦ καρφιοῦ. Τὸ βγάλσιμο τῆς τριχᾶς. δ) Ἐξόρυξις κοιν. : Τὸ βγάλσιμο τοῦ ματιοῦ. ε) Εὐνούχισμα ζῴου Πελοπν. (Μαζαίικ.) ς) Ὀρυξις, σκαφή Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Θέλ'ν βγάλο'μον τ' αὐλάκια, γιατί κατέβασιν τοῦ ποταμ' καὶ τὰ χάλασιν.

ζ) Ἀποβολή, ἀφαίρεσις κοιν. : Βγάλσιμο τῶν ρούχων.

η) Ἐξαγωγή διὰ πίεσεως, ἐκπίεσις, ἐπὶ ἐλαίου Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ἐξάρθρωσις κοιν. : Τὸ βγάλσιμο τοῦ χεριοῦ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω πολὺ. 3) Ἀνατολὴ σύννηθ. : 'Σ τὸ βγάλσιμο τοῦ ἡλίου. 4) Ἡ τοῦ σχοινίου διάτασις ὥστε νὰ ἔχη σταθερὸν μήκος Λεξ. Περίδ. Δημητρ. 5) Ἡ φυσικὴ ἐκκένωσις τοῦ σώματος, ἀφόδευσις πολλαχ. 6) Ἡ πρόπτωσις τοῦ δακτυλίου τοῦ πρωκτοῦ Λεξ. Βυζ. 7) Οἰδημα τοῦ δέρματος, δοθιὴν, ἐξάνθημα Ζάκ. Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Περίδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. βγάμμα 7. 8)

Ἡ διὰ καθαροῦ ὕδατος τελευταία πλύσις κοιν. : Εἶμαι 'ς τὸ βγάλσιμο τῶν ρούχων. Συνών. ξέβγαμμα. 9) Μεταφ. ἐξόφλησις κοιν. : Μὲ δυσκόλεψε πολὺ τὸ βγάλσιμο τοῦ χρέους.

Πβ. βγάλ-λωμα, βγαλ-λωματιά, βγάμμα, βγαλμὸς, βγαλσιὰ, βγαλσίδι, *βγαλτίκι, βγάσι, βγασιὰ, βγασιίδι, βγάσιμο, βγάσμα, βγασιμὸς, βγατίκι.

βγάλτης ὁ, Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βγάλλω.

Ὅχετὸς ὕδατος : Νὰ ξεβουλώσῃς τὸ βγάλτη νὰ φύγουνε τὰ νερά.

***βγαλτίκι** τό, βγαλ-λωτίκι Σύμ. βγαρτίκι Ἰων. (Ἐρυθρ.) βγαρτίσι Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βγαλτὸς καὶ τῆς καταλ. -ίκι.

Λῆξις, τέλος ἐνθ' ἄν. : 'Σ τὰ βγαλ-λωτίκια τοῦ μηνοῦ - τοῦ χρόνου - τοῦ Μάρτι κττ. Σύμ. Τὰ βγαρτίκια τοῦ Μάρτι Ἐρυθρ.

Πβ. βγάλσιμο.

βγαλτικὸς ἐπίθ. Θεσσ. (Ἀλμυρ.) — Λεξ. Δημητρ. βγαλτ'κὸς Ἡπ. (Πρέβ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βγαλτικὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βγαρτικὸς Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βγαλτὸς καὶ τῆς καταλ. -ικός. Διὰ τὸ βγαλτικὸς ιδ. βγάμμα.

1) Ὁ ἀναβλύζων, ὁ ἀναβρῦων, ἐπὶ ὕδατος πηγαίου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ φρεάτιον Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ. : Πουτίζου τοῦ χουράφι μ' μὴ βγαλτ'κὸ νερὸ Αἰτωλ. Συνών. βγαλτὸς 2. 2) Οὐδ. οὐσ., καθαρτικὸν φάρμακον, καθάρσιο Ἡπ. (Πρέβ.) : Εἶχε πυρετὸ τὸ παιδί καὶ πῆρε βγαλτ'κό. 3) Οὐδ. οὐσ., δοθιὴν Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

